

Una de les vinyetes que il·lustren en blog del Col·lectiu (L'ADMB)

Obren un nou blog a internet que ironitza sobre l'actualitat política de Sant Celoni

REDACCIÓ Sant Celoni
El "Cul-Actiu Actiu quan hi ha Caliu" és el responsable d'un nou blog a internet que repassa de manera irònica l'actualitat política de Sant Celoni. La pàgina es pot visitar a l'adreça web d'internet "llobateres.blogspot.com" i conté des de comentaris de l'actualitat a algunes vinyetes que analitzen la vida municipal i sobretot l'activitat dels polítics locals de manera crítica.

Els autors, que volen mantenir-se en l'anonimat, fan un

seguiment del dia a dia i comenten des d'una perspectiva irònica algunes de les darreres notícies. Així, per exemple, fan una ressenya del darrer Ple municipal en la qual destaquen els problemes de comprensibilitat que van tenir algunes intervencions dels regidors (o exregidors) i la batalla política desfermada arran de les retribucions. També es comenten altres informacions com la decisió del nou govern municipal de canviar les pansys de la porta de l'Ajuntament.

TRIBUNA OBERTA PERE TARRIDAS, columnista

Carmes i Carmetes

Tenim ja nou Govern municipal i desitjo, sincerament, que sigui capaç de fer realitat la major part de les seves promeses electorals. Capacitat no els falta i crec que d'ànims tampoc. Enhorabona i endavant. Les crítiques, sempre constructives, ja vindran quan hagin de venir, però de moment tenen dret als cent dies habituals de marge. Confio que quan arribi la tardor ja s'haurà acabat el condicionament dels sanitaris del Parc de la Rectoria Vella i que algú s'haurà donat que tocant a la paret de l'Ajuntament, la que dona a la plaça d'en Nicola, hi ha una font bruta i abandonada que no s'ha netejat des de fa dècades. L'estalvi d'aigua no és cap justificació.

I ja que no parlem de l'Ajuntament ho farem de viatges. Fa pocs dies, un grup de jovent de l'Esplai de Sant Celoni que amb una única excepció teniem edats compreses entre els 55 i els 82 anys, vàrem fer un viatge de set dies a Alemanya. Hi va haver un ambient molt agradable com és natural en un grup en el que, qui més qui menys, tenia vincles familiars per una banda i experiències compartides de tipus escolar, esportiu, cultural i d'esbarjo per l'altra. Erem 50 persones i com és natural també, amb una major participació femenina que masculina. Concretament les dones guanyaven per 34 a 16. Allò que ja no resulta tan normal és que entre 34 dones hi haguessin 8 Carmes. És una proporció extraordinària ja que a dia d'avui, per als nou nats, Carme és un nom quasi exòtic. Com que va donar la casualitat que la Festivitat de la Mare de Déu del Carme va coincidir amb el viatge, les Carmes i Carmetes ens varen obsequiar a tot al grup amb cava i galetes en una àrea de picnic de l'autopista. La xerriola que es va organitzar va ser de campionat i personalment recordo aquests moments

compartits per tot el grup en un racó de l'autopista de Frankfurt a Ladenburg com un dels més entranyables de tot el viatge. Un cop més, felicitats a totes les Carmes i Carmetes així com també a l'Enriqueta que havia celebrat es seu sant tres dies abans.

I d'Alemanya, què en podem dir? Vagi per endavant que jo sóc un enamorat d'Alemanya i de la seva gent amb qui he tingut la sort de tractar-hi personal i professionalment i per tant demano que s'interpreti en els seus justos termes tot allò que diré fins que s'acabi l'article. Entesos?

No hi ha com viatjar per carregar-se uns quants estereotips. En temps d'en Franco ho va deixar clar un governador civil a un viatjant català que no estava d'acord amb la imatge d'Espanya que donava el funcionari del règim. "Vostè el que ha de fer - li va dir - és viatjar menys i mirar més el NO-DO". Doncs amb el viatge a Alemanya molt em temo que farem desaparèixer alguns dels clixés que tenim sobre els alemanys.

Clixé número 1 - Els alemanys venen a Catalunya i a Mallorca buscant el sol. Totalment incert. Els alemanys tenen més sol que nosaltres. Durant els set dies que va durar el nostre viatge les temperatures a Alemanya eren entre 5 i 7 graus superiors a les de Barcelona. El dia de la Mare de Déu del Carme a Frankfurt estàvem a 35 graus quan a Barcelona no arribàvem als 30. Els alemanys vénen a casa nostra per poder cridar i menjar variat. Pels carrers d'Alemanya no se sent ni una mosca i si no fos que quan vénen a Lloret criden pels descosits i a tota hora, diria que estan tots sords. La gent sorda té tendència a parlar en veu molt baixa. I en quant al menjar

ho tinc molt clar. Alemanya és un país ric però menja com un país pobre. Carn de porc a tota pastilla amb patates, bròquil i pastanagues. De tant en tant, pollastre. Una sopa per endavant i un gelat per postres. I aquí s'ha acabat. No critico la qualitat sinó la monotonia. No sé d'on trauran tants porcs perquè en tot el viatge no he vist ni una granja, possiblement per no embrutir el país. Segurament que la majoria de camions que es veuen per les seves autopistes deuen anar carregats de tones i més tones de carn porcina de tota mena que els alemanys no paren de consumir per esmorzar, per dinar i per sopar i que vénen de països amb menys manies a l'hora de tractar el medi ambient.

Clixé número 2 - Els alemanys són amants de l'art i de l'esport. De cap manera. Els alemanys no fomenten les vocacions artístiques ni esportives. Si es volen tenir figures de relleu és necessari fer el que fem a casa nostra. Llibertat per fer pintades i dibuixos a dojo per les parets, escultures i monuments de qualsevol poble de Catalunya. Motorettes, com més peteneres millor, per acostumar a l'adolescent al soroll del motor d'alta competició, circulant per carrers, places i si convé, voreres. I a les autopistes, no cal dir-ho. Si els vehicles poden superar els 180 quilòmetres per hora perquè anar només a 120? En canvi, a Alemanya no hem vist ni una sola pintada ni dibuix per les parets dels pobles alemanys. Tampoc cap moto fent exhibicions acrobàtiques pels carrers, i a les autopistes, tot i no haver-hi limitació de velocitat, els cotxes circulen a velocitat moderada. Així no es va enlloc. Després d'en Michael Schumacher no tenen ningú que destaci en canvi nosaltres tenim Alonsos, Pedrosas, Crivillés i Lorenzos per parar un tren.

Clixé número 3 - Els alemanys són molt treballadors. Res més lluny de la realitat. Hem fet molts quilòmetres de carretera i autopista per la vora del Rin amb cultiu de vinya i cereals. Vinyes espectaculars, molt ben arreglerades, algunes situades a terreny pla, d'altres en feixes i moltes en pendents quasi inaccessibles. Camps de blat, alguns esperant la sega, d'altres amb la sega feta però amb el blat encara estès al camp i finalment alguns camps de rostell. Doncs bé. Tot i que resulti increïble no vàrem veure ni un pagès treballant. Només un dissabte a la tarda, a la llunyania, vàrem veure un tractor. Després de donar-hi voltes i de discutir-ho en assemblea vàrem contemplar dues possibilitats.

Possibilitat número 1: Com que tenen temperatures altes, els pagesos alemanys treballen de nit.

Possibilitat número 2: El miracle alemany no consisteix en que han arribat a ser la tercera economia del món per el seu treball i esforç sinó perquè els àngels del cel estan fent tota la feina mentre ells estan a casa mirant la televisió. Més o menys la meitat de l'autocar que defensava aquesta possibilitat es basava en el fet que allà per l'edat mitjana en un racó de món conegut més tard com Madrid i situat a la península Ibèrica ja es va donar el cas d'un àngel que llaurava uns camps mentre un pagès de nom Isidre i que va arribar a Sant, estava a l'ombra resant el rosari. És a dir, no seria la primera vegada que es produïa un miracle d'aquestes característiques.

Brometes apart. Si alguna vegada em perdo i algú em busca, que passi per Alemanya. Quasi segur que m'hi trobarà.